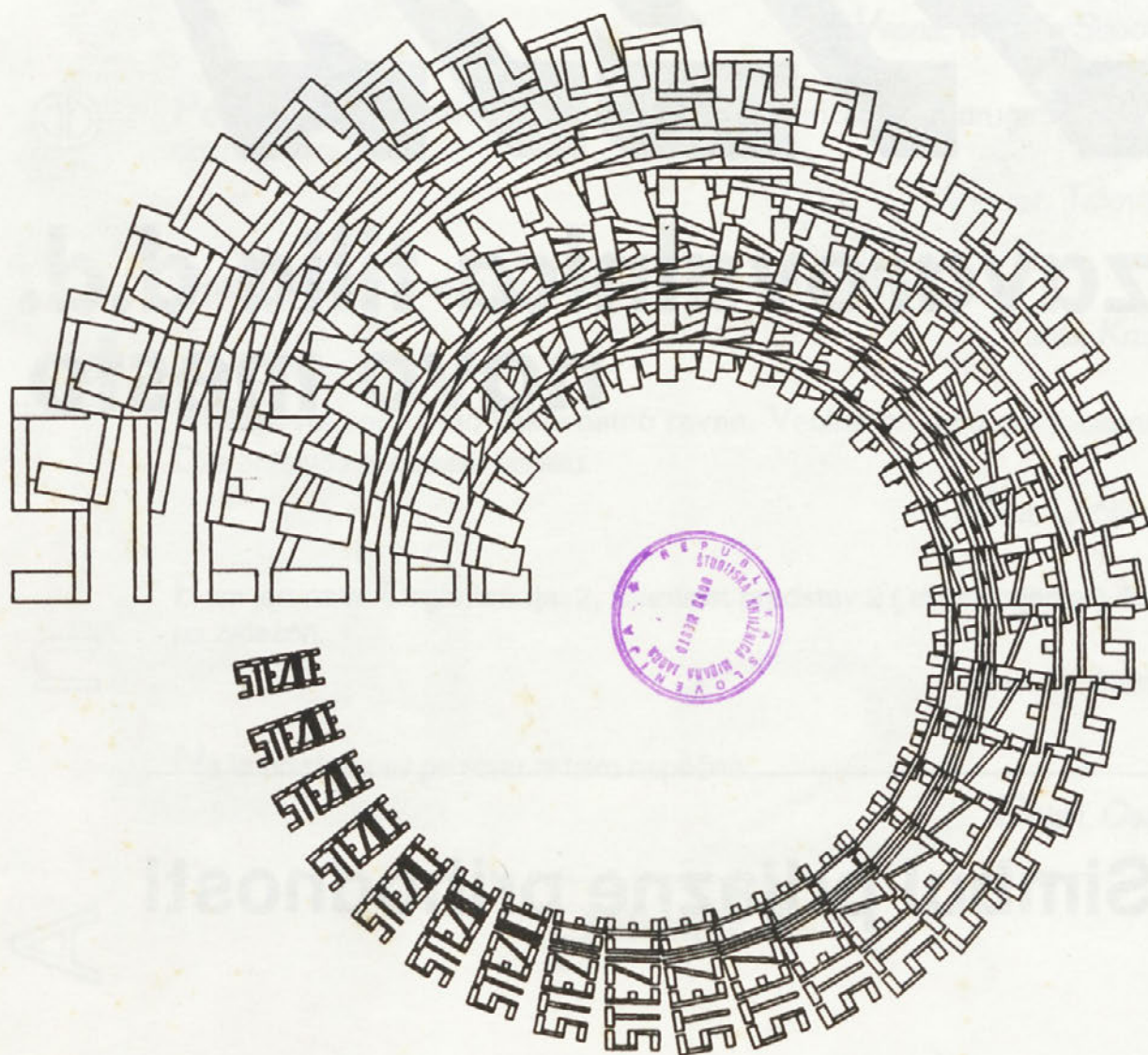


Steziice

1992/3





D 1997/16708



**zavarovalnica tilia d.d.
novo mesto**

Simbol prijazne prihodnosti

GIMNAZIADA

6

Drugi in hkrati zadnji dan v Velenju - po slavnem žuru na Vinski gori - sem se šla novinarko. Zaspane mimoidoče sem spraševala, kako (so) se počutijo na gimnazijadi.

The best. Tudi smetana slovenskih gimnazij zna biti prebavljiva. Velenjčani pa so sploh enkratni, posebej fantje.

Tina, Kamnik

+

Mislim, da bo. Stvar je lepo stekla in upam, da bo po dobrem začetku še boljši konec.

Vesna, Murska Sobota

DB

Povprečne predstave, žur spremenjen v pijančevanje, drugače pa kar dobra organizacija.

Tomaž, Trbovlje

Špical Ozračje je nabito z neukrotljivo energijo mladine.

Tanja, Kranj

K

Pričakoval sem višjo kakovostno raven. Večina obupno dolgočasna. Diletantstvo na vsakem koraku.

Miha, Ljubljana

U

Bom jedmata. Organizacija: 2, kakovost predstav 2 (svetle izjeme), folk pa zatežen.

Anja, Ljubljana

Na koncu koncev pa stvar ni tako napačna....

Dejan, Celje

A

Helena & J.

GIMNAZIADA

Marka Mandiča, dijaka tretjega letnika velenjske gimnazije, je spoznal vsak udeleženec gimnazijade, saj je bil idejni in operativni vodja velenjskega srečanja. Sam se ima za optimističnega osemnajstletnika, ki se želi po gimnaziji vpisati na AGRFT. Skoraj vsi prebivalci Šaleške doline pa ga poznajo kot Naceta, voditelja Slovenovizije.

Je ideja o gimnazijadi velenjska? Že lani se je namreč govorilo o nekakšni gimnazijadi, ki naj bi jo organizirali Primorci, pa potem ni bilo nič...

M: Ne, ni naša ideja. V Kopru so hoteli že lani organizirati športno gimnazijado, ki pa je potem padla v vodo. Letos je naša šolska skupnost dala pobudo, da bi organizirali srečanje gledaliških skupin. Ker pa tako srečanje že obstaja (Linhartovo srečanje), smo se v KUDIC-u odločili, da bomo organizirali vsesplošno kulturniško srečanje gimnazijcev Slovenije, ki smo ga kasneje po zgledu olimpiade poimenovali gimnazijada.

Omenil si KUDIC...

M: Ja, to je kratica za Kulturno umetniško društvo Ivan Cankar. Pogosto sestankujemo, oblikovane so skupine, ki delujejo občasno. Skupina za ljubitelje glasbe, gledališka skupina, foto sekcija, kulinarčni krožek...

Slišala sem, da je od tega največ koristi...

M: Ja, je najbolj efektiven in hvaležen...

Za organizacijo take prireditve kot je ta, je potrebno veliko denarja. Kako ste se znašli?

M: Denarno pomoč smo dobili od velenjske občine, pa okrog firm smo letali in "fehtali" denar. Nekateri so nam pomagali z materialom, drugi z denarjem...

GIMNAZIADA

INTERVJU

Vsi te poznajo kot Naceta iz Slovenovizije, s katero ohranjate koncept parodije na odru...

MM: Zamislili smo si jo kot parodijo na vse mogoče glasbene festivale, zlasti na Eurovizijo. Znanje in ustvarjalni duh so združili vsi tisti, ki obvladajo igro, ples, petje... Spektakel vodita Nace in Helena, pevci odpojejo in odplešejo 11 zanimivih slovenskih popevk. Vse te melodije izvaja orkester CSS. Rezultate glasovanja pikro in z lokalnim navdihom sporočajo studiji iz različnih delov Slovenije. Predstavo soustvarja publika in vsi se imamo fino...

Jasna Simčič



Fotografije je posnel dijak velenjske gimnazije DAMIR VERDEV
GIMNAZIJO NOVO MESTO SO NA GIMNAZIJADI ZASTOPALE GLASBENA
SKUPINA COPA CA BANA IN ŠOLA ZA KRITIKO GLEDALIŠČA Z ARKTIČNO
ZGODBO NORGE.

GIMNAZIJA

TUDI TO JE GIMNAZIJA

Letos so bili med dejavnosti na šoli uvedene novosti. Učenci prvih in drugih letnikov so si lahko na ponudbo zavoda za šolstvo ter kataloga izbirali predmete, ki jih veselijo in jim hkrati pomagajo pri pripravi na maturo.

Da mu priznajo letnik, mora vsak učenec imeti opravljenih določeno število ur (50) izbirnih vsebin. K temu se prištevajo tudi izvenšolske dejavnosti (šport, radio amaterski klub, šiviljski tečaj, taborniki, življenje in vera mladih, glasbena šola) in pa dejavnosti opravljene v minulih počitnicah (tečajih tujih jezikov). Za vsako opravljeno izbirno vsebino je potrebno potrdilo voditelja, ki je vodil predmet.

Obvezne izbirne vsebine so potekale in še vedno potekajo v popoldanskem času ali pa pred pričetkom pouka, v glavnem na naši šoli in sicer celo leto ali le nekaj tednov. V začetku marca je bil izbirnim vsebinam namenjen ves teden. Takrat je potekal smučarski tečaj, terensko delo z geografijo in geologijo, kjer so se učenci podrobno seznanili z značilnostmi našega mesta pred vodstvom prof. Dobovška. Na terenu so kartirali Novo mesto. Učenci so si razdelili območja in za vsako hišo napisali koliko je stara, kakšen vrt ima, opisali višino in funkcijo. Te podatke so potem vrisali na karte. Delo so zaključili z ekskurzijo po Dolenjski in Beli Krajini.

Pod vodstvom prof. Florjančičeve in Ilc Marije - laborantke je potekalo kemijsko laboratorijsko delo, ki je bilo zaradi velikega zanimanja razporejeno tudi na posamezne dneve. S pomočjo kemikalij, tehtanja, merjenja volumna, filtracij, metode čiščenja snovi, priprave raztopin in preizkušnje topnosti so spoznali osnovne laboratorijske tehnike. Poleg tega pa je na OŠ Center potekala obvezna izbira vsebina z naslovom Življenje in delo.

Šolstvo je dalo učencem na izbiro celoletne izbirne predmete francoskega in latinskega jezika, poleg tega pa so potekali tudi tečaji francoščine, latinščine, nemščine in angleščine, kjer so učenci spoznali jezik, poslušali kasete ter brali tuje revije.

Znanje računalništva je danes vse bolj potrebno, zato so učenci imeli možnost obiskovati skupino, ki se je ukvarjala s programom THE BASE pod vodstvom prof. Hočevarja ali skupino s programom WORDSTAR. Dve skupini pa sta se ubadali s PASCAL-om. Tam so se učenci v 30 urah seznanili z osnovami programiranja, osnovnimi tehnikami, algoritmi ter tabelami.

Dijaki, ki jih zanima zgodovina, so se lahko pridružili skupini, ki je opravljala raziskovalno nalogo v muzeju OF. Aprila pa so imeli možnost spoznati

GIMNAZIJA

TUDI TO JE GIMNAZIJA

preteklost z razlaganjem muzejske zbirke.

Kaj skrivajo barve so lahko mladi umetniki raziskovali pod vodstvom prof. Guštinove v likovni delavnici.

Na šoli že vse leto poteka Bralna značka, kjer učenci na sestankih razpravljajo o prebranih knjigah in tako bolje spoznavajo domačo in tujo literaturo.

Ljubitelji plesa pa so se lahko vključili v celoletno plesno šolo pod okriljem Plesnega centra Dolenjske ali v plesni tečaj. Organizirana je bila tudi plesna delavnica pod vodstvom prof. Mikčeve. Tam so se učenci v 30 urnem programu seznanili z osnovami in principi plesne tehnike ter razvijanjem sodobne plesne tehnike.

V tem času poteka novinarska delavnica pod vodstvom urednika Slovenskih novic M. Bauerja, kjer učence seznani z osnovnimi zvrstmi novinarstva kot so novice, članek, komentar ali oglasi, intervju ter reportaža.

Ljubitelji športa so imeli možnost pričeti z začetnim nadaljevalnim tečajem tenisa, kjer so se učenci učili servisa, volleya, forehenda, smasha... Za konec pa so preizkusili znanje še na turnirju.

Konec junija in začetek julija se bo pričel plavalni tečaj.

Ostale izbirne vsebine so še sintesajzer, ki jo vodi prof. Fink in Pomagajmo si, da nam bo učenje bolj prijetno. Tam so učenci drug drugemu pomagali pri učenju.

Drugo leto bo razporeditev izbirnih vsebin drugačna, saj je letos prišlo do manjših težav. Kljub temu je bil odziv učencev na te dejavnosti zelo velik in upajmo, da bo tako tudi naslednje leto.

Cvitko Alenka 1. F
Tamara Gogič, 1. A

GIMNAZIJA

Se pogostokrat sprašujete, kakšen vtis naredite na profesorje z obleko, frizuro in obnašanjem? Naslednji odgovori vsam bodo lahko v pomoč, kajti profesorji so odgovarjali na vprašanje: Kaj menite o barvanju las in oblačenju dijakov? Dodali smo še podvprašanje: Kakšen bi moral biti dijak, da ne bi prenesli njegovega izstopajočega obnašanja oziroma bi vas zadela kap? Ali lahko nenavadna zunanja podoba dijaka vpliva na vaš odnos do njega?

Sledili so naslednji odgovori, čeprav smo naleteli tudi na izjave: Brez komentarjev.

Učenci se morajo oblačiti športno in ne vpadljivo, ker šola ni modna revija. Prenesem vsakega, samo če je delaven, ne maram pa lenuhov.

Prof. Metka Valentincič

Mladi ste sami po sebi lepi, in če je potrebno, je za dekleta lepše, če imajo namazane le trepalnice, ne pa tudi ustnice, kajti šminka stara, kot pravi pregovor. Oblačenje je individualno. Vsak naj bi se oblačil tako, da ne bodo prizadete učenke, ki imajo manj denarja. Je pa tudi stvar okusa.

Prof. Lada Čertalič

Mladim je barvanje las nepotrebno, ker so naravni najlepši. Ni mi všeč, da je toliko jeansa. Dijake pa bi imel rad v kakršnemkoli oblačilu.

Prof. Branko Vrbinc

Učenci bi morali hoditi v šolo primerno urejeni. Oblačenje je osebna stvar posameznika. Tudi star pregovor pravi, da obleka naredi človeka.

Prof. Stanka Florjancič

Nič me ne moti, raje pa vidim, da so učenci lepo oblečeni, ker se v oblačenju vidi neka kultura. Tudi pregovor pravi, da obleka naredi človeka.

Prof. Tane Fink

V vaših letih barvanje las ni potrebno, čeprav je lahko prijetna sprememba. Na obleko ne gledam, razen če ne izstopa, ti pa so redki.

Prof. Eva Starič

Preveč nosijo kavbojke in superge, ki niso zdrave.

Prof. Marjan Kavčič

GIMNAZIJA

Nekateri se oblačijo bolje kot profesorji. Barvanje las je okus posameznika. Mislim, da bi lahko kdo izstopal, če bi imel pol glave obrite in ringel v nosu.

Prof. Irma Šribar

Oblačenje je normalno. Barvanje las sploh nisem opazil. Pomembna je urejenost in čistost, nisem pa proti dolgim lasem.

Prof. Tomaž Dobovšek

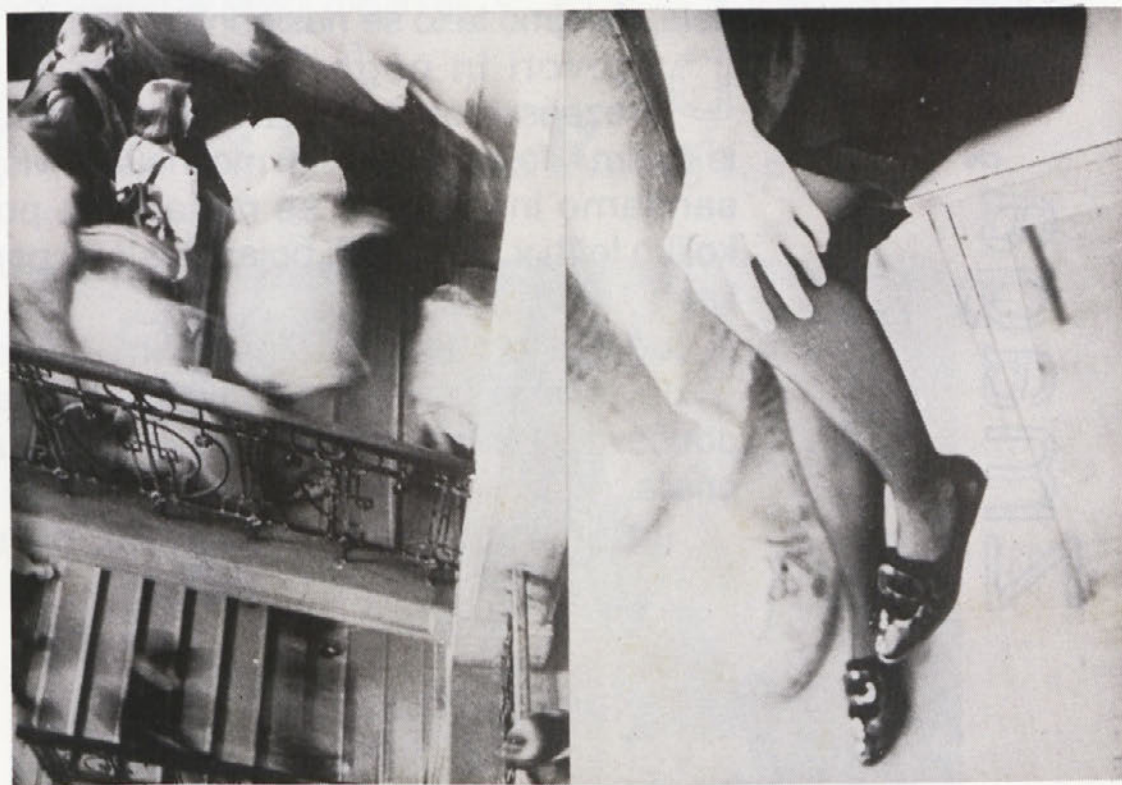
Kdor si barva lase, si jih prezgodaj in s tem si jih le uničuje. Oblačenje je različno, nekatere se zelo modno in upadljivo. Ne moti me pa obleka niti ne frizura.

Prof. Dragica Kranjc

Do neke mere je to osebna stvar, nekje pa mora ustrezat normam neke šole. Dijake pa bi v vsakem primeru upoštevala normalno.

Prof. Erika Medle

Andreja Jernejčič



GIMNAZIJA

Gimnazija, ti si kakor zdravje naše stare mame. Pretežno oblačno, včasih, ampak res zelo redko, posije sonce. Pogosto dežuje, štirikrat letno grmi in se bliska, občasno je še kakšna nevihta.

Gimnazija, tvoji vrhovi so kot slovenski politiki: vse razumejo in obljubijo, nič pa ne storijo (določeni so izvzeti). Programi so togi, večinoma po meri učiteljevi (ali pa še po tej ne), učence se ne vpraša ničesar, vse je obvezno in pika.

|| Ekskurzija je bila in bo. To ste vedeli že v 1. letniku!"

Da, v 1. letniku smo izvedeli, da bomo šli v 3. letniku na izlet po Jugoslaviji. Nismo pa vedeli, da se bomo vozili po slovenski meji. In če ste že spremenili relacijo, zakaj niste načrt spremenili tako, da bi si SAMI izbrali kroje (oziroma bi upoštevali naše predloge), ki se nam zdijo zanimivi in finančno primerni. SEVEDA, TO NE! NE! Čeprav ekskurzije še nihče ni pohvalil.

Ne. Bilo bi pretežko spreminjati, saj je program že izdelan, kaj bi se trudili, če je pa tako lažje. In če se že 10 let tako dela, delajmo tako še naslednjih 1000.

Dogovori in pogovori seveda ne uspejo. Brezposelnost in boj za stolčke trkata na vrata, le če jim kdo zagrozi s čim močnejšim, višjim npr. s sanitarno inšpekcijo, se nenadoma po ne vem koliko letih v straniščih pojavi toaletni papir. Da te kap!

Ljudje, ali je to res edini način? Učitelji so že davno tega ugotovili, da ni boljšega sredstva pri poučevanju kot kazen, slabe ocene, graja, kritika, prisila. (Vsaj videti je tako).

Ali bomo tudi učenci ugotovili, da so samo

GIMNAZIJA

podobna sredstva primerna in nujna za to, da se kaj spremeni? Ali pa je bolje, da tavate einguis in si mislite svoje.

Pokušalec golaža, ki zaradi (ne)varnosti ostaja anonimen

Naj profesor

S čim si profesorji pridobivajo priljubljenost med dijaki? In kaj dijake moti pri profesorjih?

Vas zanima? Preberite, kaj je 23 anketiranih povedalo o tej temi?

Priljubljenost:

1. pravičnost 7
2. dobra razlaga in znanje 7
3. prijeten nastop 2
4. izstopa po kakšni značilnosti 4
5. zunanja urejenost 3

Slabe značilnosti:

1. nepripriljivo podajanje snovi 7
2. krivica pri ocenjevanju 9
3. forsiranje ljubljencov 6
4. urejenost po videzu 0
5. zamujanje pouka 1

Bojana Rebolj 1. e



in e N e n s i r o s e f o r p i n o s GIMNAZIJA

Prejšnji dan je bilo vroče za umret, zvečer pa se je od ne vem kod vzela nekakšna nevihta in nesramo shladila ozračje za kar nekaj stopinj. Naslednje jutro je bilo hladno, pa sem vseeno navlekla nase iste cunje kot prejšnji dan. Mama mi je sicer solila pamet, da me bo zeblo, ampak ker jaz njenega mnenja glede vročine in mraza ne upoštevam, ker je zmrznjen tip, ki pri 30 stopinjah Celzija nosi dvoje dolge rokave, je ostalo pri mojem namenu. V tanki srajci in nič debelejšem površniku se mbrez težav prispela do šole in se spravila za dežurno mizo- obveznost dežurnega je, da tam sedi, ja! Nekaj časa je bilo vse v najlepšem redu, potem pa me je nenadoma začelo strašansko zebsti. Zeblo me je in zeblo in še petkrat zeblo. In dalj ko sem sedela tam, bolj se mi je dozdevalo, da bi tokrat za spremembo lahko ubogala nasvet mame. Preprih skozi na stežaj odprta vrata me je neusmiljeno "napadal" in kmalu sem imela čisto ledene roke in popolnoma plave ustnice. "Pa bi jih zaprla!" boste pametni. Saj sem jih poizkušala, a kaj, ko so mi jih takoj zatem spet odprli. Bolj ko sem jih zapirala, bolj so mi jih odprali. Očitno so se tisti dan vsi po vrsti zakleli, da bodo uporabljali le ta vhod in nobenega drugega. Zdaj pa naj še povem, kdo so to oni - glavni krivci prepiha. PROFESORJI!!! in noben drug!!! No,

malo tudi dijaki, ampak tem se oprostijo njihova mladostna "razigranost". Človek razume, da se jim nujno mudi v tisto gnečo pred vhodom in na cigareto ali sendvič, toda pričakovati bi bilo, da bodo vrata zapirali vsaj profesorji! NE! KJE PA! Še na misel jim ne pride. Vrat sploh ne "šmirglajo". Če so, ali pa če niso, njim je vseeno. Dokler sami ne občutijo ledenice, ko slučajno malo dlje stojijo na hodniku, je vse v redu, ko pa jih malo zazebe, zarulijo tja proti viru mraza: "ZAPIRAJTE VRATA! PA KAKO, DA SI NE MORETE ENE STVARI ZAPOMNITI!" Pa bi še

GIMNAZIJA

rekla, če bi se jim tako mudilo kot se dijakom. Toda po penzionersko umirjeni hoji sodeč, imajo časa na pretek. No, vsaj še nobenega nisem videla, da bi tekel. Edini pohvale vreden je bil prof. Pucelj, ki je kljub temu, da je nesel dve posodi polni vode, vestno z nogo dregnil tudi vrata in tako ustavil prepih. (profesor Pucelj - iskrena hvala), No, pa tudi prof. Mohorčiča sem tam okrog 6. ure le podučila, da me zelo zebe, in da naj, če hoče, da ne zmrznem, vendar zapre ta preklemani vhod. Bil je hitro prilagodljiv in pri naslednjih dveh izhodih se je že spomnil, kaj mu je bilo naročeno. (profesor Mohorčič - "svaka vam čast") Ostali pa, kot da so v preriji - daleč naokoli nobene ovire, kaj šele vrat.

Po stopnicah so se zaslišali koraki in na prizorišče je stopila profesorica. Ni važno kdo (me ne uči). Ker so vsi ostali istega kova kot ona, ne bom navajala imen, ker bi bili na seznamu vsi, razen prej omenjenih dveh dušic. Torej, profa ta pa ta se je napotila ven in jaz sem napeto gledala za njo in srčno upala, da me bo rešila prepiha. Toda, ko je že izginila iz mojega vidnega polja, je veter še vedno "vlekel". Ugotovitev: ni zaprla vrat. Sepravi jih moram sama. Stekla sem tja, jih zaloputnila, a še preden sem uspela priti nazaj do mize, že je butnil v šolo profesor ta in ta. Po kurji polti na moji koži sem ugotovila, da se tudi ta ni zavedal, skozi kaj je ravno prišel. Zopet sem zapiranje opravila sama, ker se nisem hotela vživeti v vlogo sneženega moža. Po približno 5 minutah se je zopet zvrstilo nekaj učiteljev in ni treba pisati, kaj je sledilo. "Vljudno bi jih prosila, naj zaprejo za sabo," boste spet pametni. Da, prof. Mohorčiču sem to še rekla, toda poizkusite to na katerem izmed ostalih! Obrnil se bo in ti s pridigarskim tonom povedal, da si za to ti tam. Preostalo mi ni torej nič drugega, kot da sem ob vsakem izhodu glasno namignila: "Joj kako je mrzlo!"

GIMNAZIJA

in pri tem milo šklepetala z zobmi. Pa ne mislite, da odrasli razumejo take namige, kot sami trdijo. NE! Učinek mojega vzdihovanja je bil enak, kot če bi rekla, da sem za kosilo jedla špagete. Kaj očemo. Vdana v usodo sem komaj čakala konec trpljenja - in kaj se je zgodilo?! Ko sem ob dveh in pet minut končno lahko zapustila "viharni vrh", je snažilka ZAPRLA VRATA!!!

Tina Cigler, 2. f

Kjer je dim, je tudi

Problem ostaja problem. Tako bi lahko rekli za kajenje. Nekje na polovici letošnjega šolskega leta je bila na šoli popularna anketa o kajenju. Ali so bili odgovorni realni, bi težko potrditi. Od 561 anketiranih se je za redne kadilce opredelilo 23 učencev, za občasne 35 in nekadilce 503. Kasneje so v razgovoru z gospo ravnateljico učenci izjavili, da je na šoli od 50 do 60 rednih kadilcev. 36 jih kadi samo zunaj doma, 22 pa tudi doma in drugje. Med starši je 211 kadilcev (vsaj eden). Najmanj kadilcev je med starši četrtega letnika. Učenci so najpogosteje začeli kaditi v srednji šoli na zabavah (39). Na dan jih največ pokadi od ene do deset cigaret. Mnenje o kajenju nasploh je dokaj podobno. 391 jih meni, da je kajenje škodljivo, 98 pa, da je to stvar posameznika. O kajenju na šoli se je 151 učencev odločilo za, 187 proti, 225 pa upošteva kadilce. Vse učence moti kajenje v garderobi, zato so se v pogovoru z gospo ravnateljico odločili za kajenje zunaj šolskih prostorov (za šolo). Pozimi pa bodo učenci lahko kadili v dveh odprtih atrijih. Lepo bi bilo, če si bi kadilci uredili pepelnike. Kajenje v garderobi ali kjerkoli na šoli bo sankcionirano z ukorom pred izključitvijo.

Andreja Jernejčič, 2. F

M K C

MLADINSKI KULTURNI CENTER NOVO MESTO je bil ustanovljen 25. januarja 1992 z namenom, da zapolni vse bolj zevajočo vrzel na področju kulturnega življenja novomeške mladine. Naš cilj je nuditi mladim možnost ustvarjanja in afirmacije na kulturnem, športnem, glasbenem, družbeno političnem in izobraževalnem področju.

Delovanje MKC je po najboljših možnostih sledilo programskim zasnovam in rezultat našega dela je desetminutna oddaja MKC TV enkrat tedensko na Vašem kanalu, radijska oddaja na Studiu D, nastopi glasbenih skupin ob sobotah zvečer, okrogle mize, družabni večeri novomeških študentov, foto razstave....

Vendar pa naše ideje in načrti ostajajo večinoma neuresničeni, kajti mladina rabi za svoje delovanje in tudi za zabavo svoje lastne prostore. Zato je naša najvažnejša naloga pridobiti prostore restavracije v nekdanjem domu JLA. Problem prostorov je hkrati problem sredstev, ki pa so povezana tudi z organizacijo (gre za društvo, ki kot tako ne zadovoljuje potreb mladinske organizacije, drugačna oblika pa pravno formalno še ni določena).

Kot dokaz, da mladina Novega mesta ni pasivna in da si zasluži svoje lastne prostore in s tem možnosti ustvarjanja, pripravlja MKC TEDEN MLADIH NOVO MESTO 92.

Seznanite se s programom tega projekta in z načrti MKC, naredite nekaj zase in za populacijo novomeške mladine, odzovite se našemu povabilu in se nam s svojimi idejami in interesi pridružite, saj bomo lahko le skupaj dokazali kaj smo si izbojevali, kar nam pripada!

Za MKC Novo mesto

Hermina **G**olob, 4.e

GIMNAZIJA

O Davnega leta 1988 smo z vstopom v srednjo šolo odprli novo stran v knjigi življenja. Postali smo novopečeni gimnazijci, vsi navdušeni nad novo šolo, novimi prijatelji in novimi profesorji, za katere smo upali, da bodo nekoliko pravičnejši kot osnovnošolski. Vendar že prvi tedni so pokazali, da le ne bo tako kot smo si zamislili in da bomo morali hvalnico napisati učiteljem iz osnovnošolskih klopi, pa čeprav smo jih svoj čas presneto sovražili.

V Prve ocene so pokazale, da se je začelo zares, vendar vse ni šlo po naših načrtih, saj je bil rezultat tekme vselej v prid nadrejenih, le kako ne bi bil, saj pravila igre vselej psotavljajo oni! Tako smo ovrgli plan št. 1, spremenili taktiko in si rekli "LET'S DO IT!" Profesorjem smo napovedali vojno in začel se je "boj, ne boj, mesarsko klanje!". Seveda smo mi vedno (a res vedno in brez izjeme) vse znali, le da nismo imeli sreče, saj so profesorji vsako jutro vstajati na levo nogo. MAIS, C'EST LA VIE!

V teh stiskah smo spoznavali svoje prijatelje - sošolce in med nami so se počasi tkale drobne vezi, ki so ustvarile čudovito sodelovanje. Z leti smo si predobivali neverjetne izkušnje v vseh vrstah "plonkanja" pri kontrolnah in šolskih nalogah, vendar podrobnosti o tem ne bomo izdajali, saj se zavedamo, da smo le ena od mnogih generacij, ki so ali še bodo sedele v teh klopih. Podobne izkušnje smo si nabirali tudi pri "špricanju", saj je bilo nemogoče presedeti 30 in več ur na teden v zatohtih učilnicah, ki komajda ustrezajo normativom. Pri opravičevanju smo poglobljati svojo domišljijo, vendar vsega je enkrat konec. Sledila je neke vrste katastrofa, saj je razredničarka sprevidela, da vsa naša opravičila le niso sprejemljiva in nekdanji preprosti odgovori niso več zadostovali. Zaradi teh nadlog je postajalo pri razrednih urah vse bolj naporno, kajti izviren izgovor za

GIMNAZIJA

izostanek je zahteval veliko truda in napenjanje možganov.

Rezultat vsega tega je bila livada nečitljivih pisav različnih profesorjev v našem ubogem dnevniku in pa redovalnica, ki je zelo spominjala na smrekov nasad.

»Pa vendar!«, tako so minevali dnevi, tedni, meseci in leta, ki so bili poleg vsega naštetega tudi polni smeha in dobre volje. Predvsem ti dnevi so nam dajali spodbudo, da vztrajamo, čeprav je bilo včasih tudi težko.

Sedaj smo tik pred zaključnim izpitom in pa izpitom za sprejem na fakulteto. Prepričani smo, da nam bo uspelo! Držite nam fige!

Dragi profesorji! Z nami ste imeli težave in zavedamo se, da je mnogokateri siv las zrasel na naš račun. Vendar obljubljam vam, da ni bil zaman. Trudili se bomo, da vam dokažemo, da smo mi tisti bodoči intelektualci, ki bodo v ponos mladi državi Sloveniji!!

HVALA VAM ZA VSE!

Vaša 4.D



○ (ne)komunikaciji v družini neke šestnajstletnice ali štirje ljudje v hiši, da o tišini sploh ne govorimo.

Spraševalec: "Kaj mislite o komunikaciji v vaši družini?"

Milena, 52, upokojenka: "Komunikacija v naši družini? A, mislite, ali se kaj pogovarjamo? Seveda se, kaj se ne bi? (premor) Ja, je pa res, da zelo malo. Odkar sem v pokoju, šele vidim, kako malo pravzaprav. Zjutraj prva vstanem, čeprav mi ne bi bilo treba, in zbudim Staneta in "tamalo". Nobeden od njiju ni preveč zgovoren, ko vstaneta. Iz Staneta še uspem spraviti kaj takega kot "Utrujen sem kot konj", to je pa tudi vse. "Zloži" se na kavč, prižge cigareto in zgrabi Delo od prejšnjega dne. "Tamale" si zjutraj sploh ne upam nagovoriti, ker je našpičena kot sam hudič, posebej če naju, ko se prikaže iz svojega brloga, oba zaloti s cigareto v ustih. S starejšo je ravno tako, ampak ker sva skupaj cel dan, se sčasoma malo unese. Ravno tako je hudo, če jo pogledam, ko stopi v dnevno sobo, kuhinjo ali kamorkoli. Precej revskne: "Pa kaj me kar naprej gledaš?" Čez dan več ali manj sama čepim v dnevni sobi, pletem, gledam televizijo, včasih me pride pogledat kakšna soseda... Nina pa ure in ure preživi v svoji kamrici, tako da je včasih cel dopoldan sploh ne vidim. Nekako ob enih se spravim k štedilniku, ker nikoli ne vem, kdaj bo kdo prišel domov. Kat sem nekajkrat vprašala, enkrat ali dvakrat mi je celo povedala, potem pa samo še: "Kaj pa jaz vem!", tako da si je zdaj sploh ne upam več vprašati. Včasih se res počutim, kot da imam gostilno! Ko gre zvečer ven, saj pove, kam gre, kdaj bo nazaj... Kaj več ne sprašujem, ker vem, kaj bo rekla: "Mami, saj znam skrbeti zase, res!" Nina je pa sploh skrivnostna. Prepričana sem, da mi ne bi nič povedala, če je ne bi vprašala. Še takrat se počutim krivo! Mislim, da bi se najraje odselila, če bi le imela kam iti. Stane je ravno tak. Pride, kadar pride. Poč petih, šestih... "Oprosti, pozabil sem poklicati." "Vsaj kaj pojej," mu rečem. "Ne, sem že." Krasno. Razgovori se le o svojih težavah v službi, kako ga šef jezi in kakšne grozne krivice se mu vsak dan dogajajo.

Vedno pa ima pri roki nasvet zame, kako naj naredim kakšno stvar, ker "on že ve, kako je treba." Skratka, meni nihče ničesar ne pove. Včasih se počutim kot zadnje tele v hiši!"

Stane, 52, inštruktor: Ni je. No, Milena me še kdaj posluša, ampak punce... S Kat se včasih da normalno pogovarjati. Nine si pa sploh ne upam več nagovoriti. Saj jo razumem; ko je bila majhna, sem neprestano potoval in ko sem nehal s tem, sem naletel na odraslo dekle, ki mi je bila popolna tujka. Včasih ji poskušam razložiti, da vem za to svojo napako, a "Kaj sem naredila, da si tako navalil name?" je vse, kar dobim kot odgovor. "Nič, ljubica, pogovarjava se!" "Pha!" Včasih opažam tudi pri Kat sledove te oddaljenosti in hladnosti. Izmika se mi, ko jo hočem pogladiti po laseh, ko ji hočem razložiti, kako hudo je vsak dan, ko se bojim, da bom zdaj zdaj na cesti. Slišim samo: "Ja, oči. Dobro, oči. Ššt, zdaje bo Jonas! Oči, daj nehaj!"

Včasih mi prekipi in se "zderem" nad njimi. Kdo se ne bi, če bi se vračal vsak dan domov, v skrbih in utrujen, pri vsem tem pa vedel, da ga tam čaka tišina, zapozneli "Živjo!" in "Zdravo, Stane, kje pa hodiš?" Ne, res ne vem, kaj je z nami. Sploh se ne znamo pogovarjati ali kaj."

Nina, 26, absolventka: "Ha, ha! Pri nas? S kom naj pa komuniciram? Mama me kar naprej samo zaslišuje, kot da bi bila kakšna zmešana pubertetnica, "tamalo" pa pustijo, kamor hoče. V njenih letih še nosa nisem pomolila iz hiše po deseti. Vtikajo se preveč vame, to je. Ko pride Miro, ga vsak prej vidi kot jaz. Mama ga vleče v dnevno sobo: "Kako si, boš kavico?" Ker so tako vsiljivi, si ga skoraj ne upam več povabiti domov. Odkar sem morala odpovedati stanovanje v Ljubljani, je vse samo še hujše. Svojega življenja sploh nimam več. Da bi se s kom zares pogovarjala, mu povedala, kaj mislim - o tem lahko samo sanjam. Mami sem poskusila razložiti nekaj stvari, pa me je na hitro odpravila s tem, da je bilo njej v mojih letih še veliko slabše in me zasula s svojimi problemi. Kaj naj človek s tako družino? No, s Hrčkom se še nekako dobro razumeva, včasih malo tudi spletkariva proti "tastarim", ampak ona je le devet let mlajša, kaj naj z njo? Joj, res - če bi

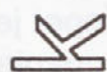
imela denar, bi pobrala svoje stvari in se odselila!"

Sestnajstletnica: "Nič. Ker je ni! No, vsaj prave ne. Veste, kako bi definirala svojo družino? Štirje ljudje, ki po naključju jedo in spijo pod isto streho. To je vse, kar nas druži, vse, kar imamo skupnega. Kaj mislim s tem? No, od prijateljic slišim, kako je pri njih doma. Dobro, "tastari jim težijo," komu pa ne, ampak... "Joj, Kat, včeraj sem mami povedala za Vikija. Veš, koliko časa sva se pogovarjali? Dve uri!" "Zadnjič sva šla z očetom v Ljubljano in mi je dal denar, da sem mu kupila pijačo. Men' se je tako v redu zdelo!" Kaj takega se pri nas ne more zgoditi. Niti predstavljati si ne morem, da bi se. In tudi če bi se, se bi mi zdelo čudno, neresnično in narejeno. Saj izmenjamo nekaj stavkov vsak dan, pa vržemo kakšno debato o politiki, to je pa tudi vse. Res! Osnovna napaka je, da nihče nikogar ne posluša; vsak pa bi rad, da bi ga nekdo le poslušal. Mama me prestreljuje z vprašanji kdo-kam-s kom-kdaj v različnih kombinacijah. Saj vem, da jo skrbi, a ji ne bi bilo treba. Kadar zaidem v kakšne težave, poskušam vse rešiti sama. Zato sem slabe volje. Nikoli me ne vprašata, kaj je, ali je kaj narobe, zmeraj me odpravita kot "tečno". Mama se me najbrž boji vprašati (...), oči pa ima čez glavo dosti svojih problemov. Tako je osredotočen nanje, da mojih sploh ne opazi. Sploh pa ga komaj kaj vidim. Edina, s katero človek v naši hiši lahko normalno komunicira, je Beba. Imava podobne probleme, čeprav sva devet let "narazen", se kar dobro razumeva. Seveda ni govora o kakšni posebni zaupnosti. Kot sem že rekla, pri nas se kaj takega ne more zgoditi. Komunikacija? V naši družini? Ni je bilo, ni je in mislim, da je tudi ne bo."

KAT



Bil je obupno mrzel večer in leden novomeški veter je z lahkoto pripihal do mojih, proti vetru neodpornih kosti in jasno sem čutila, kako mi zmrzuje kostni mozeg. Četudi sem dirjala na vlak, me je zeblo še in še, in navkljub logiki, ki uči, da se normalen človek z gibanjem segreje, me je zeblo kot psa. Kaj pa vam, mogoče ne spadam med normalne ljudi, ali pa moja bunda ni bila dovolj debela. Da, najbrž bo to drugo, bunda bo kriva. No, ko sem tako dirjala (in se NE segrela) sem samo molila, da se ne bo še semafor zarotil proti meni in da bom lahko še pravočasno skočila na vlak. Semafor ni "štrajkal", zato pa je vlak imel petminutno zamudo. Izkazalo se je, da sem zastoj hitela. Sicer to, da "ču-ču train" ne pripelje pravočasno, ni nič novega, pa sem vseeno sočno preklinjala, ko sem postavala po peronu in prezebala. Noge so mi že skoraj primrznile v tla, ko je končno pritulil iz tunela in zapeljal čisto na konec perona - skoraj že na naslednjo postajo. Z enim skokom sem bila v toplem, zasmrajenem vmesnem prostoru in komaj našla nekadilski vagon v gosti londonski megli cigaretnega dima. Prebila sem se do sedežev in zadovoljno ugotovila, da imam vse štiri zase, ko je v vlak s težavo prisopihal... **DEBELINKO!!!** Človek ga skoraj ne bi mogel zgrešiti pri njegovi ogromni obodni širini, pa vendar sem ga opazila šele, ko mi je zastrl pogled na nasprotna sedeža. Stal je pred mano in brez vprašanja položil torbo na sosednji stol ter pri tem dihal kot maratonec, ki je po najhujši vročini tekel od Ljubljane do New Yorka in nazaj. Z veliko napora je slekel plašč in ga nerodno obešal toliko časa, dokler se ni strgala zanka za obešanje in kvadratni metri blaga so pristali na tleh. "Se bo sploh lahko sklonil?", sem zlobno pomislila, kajti Debelinko v vzravnem stanju zaradi trebuha skorajda ni videl svojih stopal. pa se je! Hropel je še huje kot vlak in končno ves zaripel v obraz zmagoslavno vzdignil oblačilo ter ga trdno obesil na obešalnik. No, vsaj tako je mislil; kajti po nekaj trenutkih je že spet ležal na tleh. Debelinko je še po enem neuspelem poizkusu obupal in ga v naslednji fazi stokanja in sopihanja raje položil kar poleg sebe na drugi sedež. Toda zanimivo, plašč in njegov lastnik sta zavzela toliko prostora, da bi le s težavo spravil poleg niju še svilen šal. Zato je Debelinko s svojim, sicer ne svilenim šalom, zopet poizkusil srečo na obešalniku. Tokrat mu je uspelo in zadovoljno je sedel nazaj na stol ter pri tem dihal kot slon. Toda kljub temu, da je že nekaj ačsa sedel, je še vedno sopel in dajal vtis že prej omenjenega maratoncea. Ko mi je končno "potegnilo", da debeli ljudje težko naredijo kaj, ne da bi še pet minut po tem utrujeno vzdihovali, sem se sprijaznila z ritmičnim





zvokom, ki je prihajal z nasprotnega konca. Kaj pa sem drugega hotela? TODA! Debelinko ni dal miru niti, ko je že zdavnaj opravil ceremonije z obešanjem. Takole približno tri minute je že sedel, ko je nenadoma sunkvoito planil pokonci, da se je zazdelo, da je vlak še bolj potegnil, in brž z glave snel sivi klobuk. Ljubeče ga je položil na polico nad sabo in naj omenim, da z njim ni imel nadaljnih težav. Zopet je sedel in ko sem že upala, da bo dal tokrat mir, je moje veliko upanje porušil s popravkom kravatne igle. Temeljito si je ogledal tudi vozno karto, ki jo je privlekel nekje iz globin brezrokavnika in nato skrbno otepel razne delce prahu z rame. Globoko sem si želela, da bi prenehal trošiti svojo dragoceno energijo, kajti pri vsakem gibu, ki ga je naredil, se je z njega vtil slap potu, tega pa je spremljalo že znano hropenje. In ko je končno kazalo, da bo za nekaj sekund obmiroval, je prišel sprevodnik. Debelinko je na vso nesrečo karto zopet zarinil globooko v brezrokavnik in znova je ves rdeč v obraz na vso moč iskal. Tudi grozo s sprevodnikom sem prestala, čeprav mi je paralo živce. Vse skupaj je postajalo tako smešno, da sem komaj zadrževala krehot. Čudne grimase, ki so krivile moj obraz, ki bi se bil tako rad od srca nasmejal, sem skušala skriti v visok ovratnik bunde. Debelinko pa se za moje pačenje ni zmenil - nasprotno - kazalo je, kot da se hoče pogovarjati! Ker pa sem bila nekoliko molčeč sogovornik, se je začel obračati kot sončnica za soncem in iskati druge žrtve za pogovor. Kar nekajkrat je že zajel sapo za "otvoritveni" stavek, a jo je vsakokrat skrušeno izdihnil, ko je ugotovil, da ga nihče ne opazi (čudno, kajne, pa tako opazen je). Počasi se mi je začel smiliti, toda ni bilo potrebe, kajti znal se je zaposliti. Znova se je zamotil s kupom "pomembnih" opravkov. Zvonil je z nogami in -saj ne da bi štela- ampak najmanj šestkrat prekrizal roke na ogromnem trebuhu ter zapleteno konstrukcijo zopet razklenil. Nekaj časa je dihal glasno, nekaj časa glasneje, nekaj časa pa najglasneje, tiho ni bil niti sekundo. Potem se je zabaval z ogledom hohtov, še nekajkrat preveril, če kravatna igla še tako stoji kot je treba in če klobuk po kakšnem naključju ni padel s police. Vlak je začel ustavljati, a postaja je bila še toliko oddaljena, da sem bila deležna videti še otep prahu iz plašča in ravnanje brezrokavnika. Potem sem morala izstopiti. Debelinko pa je naprej zabaval gospo, ki sem ji velikodušno prepustila sedež.

Tina Cigler, 2.f

Spet so tu
bledi mršavi obrazi
z bledim hladnim smehljajem krog ustnic
bleda tišina
bledo nebo
z bledim mesecem na bledem obličju lobanje
vonj po kadilu mrtvaškem prtu
bele perutnice upanja valovijo smrtno zadete
v blodnem smrtno težkem vetra
spet so tu
mrtvaški obrazi
z mršavimi grabežljivimi rokami
stezajočimi se k bledim jutranjim zarjam nebesnih sonc
mrhovinarji brodijo po krvavem drobovju žrtve
bleda tišina
nekdo poriva nož v goltanec
bežim bežim
tečem v krogu senc teme
bežim čutim priganjajoči režeči dih na
tilniku življenja
dih
ki omamlja in davi in boli
bežim
bežim pred bledimi postavami v noči spominov
bežim po stezah neba
slišim sikanje izmučenih teles ki šepetajo
Beda Beda

Saša J.

Hočem pisati pesem o Naravi

Ne postavljam je na piedestal, nočem je poveličevati ne govoriti velikih besed. Ne mislim je imenovati mati in ne naslavljam z Božanska.

Morda mi pomeni in majhen čudežek, ampak tak drobcen, za vsakdanjo rabo.

Ona je... moj dom. Ko sem z njo, čutim tisto toplino, mir, ki razgrinja ljubezen. Prebujena in umita hodim z Njeno roko v svoji in sva eno, skupaj sva človek in skupaj sva Narava.

Kaj drugega je človek kot Narava? Ona ga je ustvarila in zato je del nje. Ne ločujem teh dveh pojmov, ne govorim - človek proti Naravi. Saj ne mislim postavljati dogem in oznanjati nekega svojega nauka. Ne postavljam končnih resnic.

Samo - čutim tako.

Ko sem z Njo in lahko opazujem vse tisto vrvenje neizmerljive življenjske sile, tisto kipenje in valovanje, čutim, tako čutim, da sem v njej, vsa mirna in potešena in SVOBODNA. "Kot bi šel ob mladi ženi," ki kar naprej rojeva - in ubija. ŽIVI z njo, lahko rečem, da živim, tudi jaz sem mlada žena, polna energije in vibracij, polna LJUBEZNI, očiščena in srečna, tako srečna.

To ni omama, je le popolna sproščenost, predanost. Vse, kar počneš, je - živiš. Svoboden, svoboden, svoboden in kričiš in poješ svojo pesem.

Včasih sem Johnatan Livingston Galeb.

Objem njenega večera, modrega in zasanjanega, je tako topel in tako nežen in vendar - ona ne sklene svojih rok okoli tebe, ampak se razpre, zletiš in si prost. Svoboden od predsodkov in častihlepnosti in zavisti in jeze. Enostavno ne moreš pasti, ker nisi preveč srečen, si le SVOBODEN, ljubiš, živiš.

Včasih se zazrem v njena obzorja, v njen obraz in se mi zvrta od divjega občutenja energije in večnosti, ki trepeti in puhti iz njene travnate kože in modrih žil in eksplozivnega trebuha noseče žene. Vse, kar takrat hočem, je - hoditi, iti z njo, gledati jo in se opajati z mislijo, da nisem od nikogar in ničesar odvisna, kajti sem z njo in jaz sem - absolutno sama in vendar polna nje. Takrat me nihče ne more prizadeti, ker vem, da je to odvisno od mene, zavedam se, da je in vedno bo zlo, ki ga ne morem uničiti, lahko pa ga presežem. Sem tisto, kar sem.

Ja, zaslužnjena sem, materialno pogojena in okužena s predsodki, ampak tudi ona ni samo čista. Tudi Ona je prekrita z umazanimi, z molji pretkanimi plašči (prekleti molji hočejo le preživeti, pa ne najdejo načina, ne najdejo stika...).

A odkrij ta plašč! Pod njem je tisto življenje, moč, ki prebudi in umije mojo in potem se igrava skupaj kot dva naga, prvobitna otroka.

... in daleč, daleč grem čez polja šima,
presrečen, kot bi šel ob mladi ženi.

Rimbaud

Saša J.

V tem trenutku mi ni skoraj čisto nič do tega, da bi ti pripovedovala to, kar sem se bila namenila. Pri moji veri, skoraj raje bi se šla zdajle župniku spovedovat, kar veš, da ne počnem rada, kot pa tule, naravnost pred tvojimi očmi, razkrivat to bedasto resnico, ki me je še pred nedavnim kakih tristo na uro potisnila ob tla. Nič ne pretiram in je prekleto bolelo. Če kaj sovražim na tem božjem svetu, sovražim stvari, ki te prekleto priklenejo, tako da revček še dihati ne moreš, ali kaj jaz vem.

Kakorkoli že, dogajalo se je enkrat tam okrog trinajstega avgusta. Fant, ti tega še nisi videl. Takole, kako bi rekla, za osvežilno spremembo, sem ob večerih hodila ven z enim takim luškanim pobčkom, ki pa v resnici sploh ni bil pobič ali kaj jaz vem, saj je meril celih stoenaidevetdeset centimetrov in pol. Brez hecov. Celih osem centimetrov me je prekašal. Tip, da te kar kosti bolijo. Ne pretiram. Poleg svojih stoenaidevetdeset centimetrov je bil prekleto dober frajer in sploh. Čisto pravi maček zame, ti rečem. Modro-sive očke, ravno pravšnji nos in usta, zobje pod kotom devetdeset stopinj, pa zelo srčkana ušeska na obeh straneh in sploh. Neverjetno, tudi koža mu je bila kot ulita. Kakšna sreča! Prekleti "mačoti"! Čisto vas usujejo. Govorim čisto resnico. Jaz sem kar v "fršlok" padala, ko sva čisto sama v mraku blodila po sveže pokošenih travnikih, ko sva se do onemoglosti lovila okrog tistih dišečih, mehkih kupkov sena. Oh... No, če zdajle pomislim, dosti res ni manjkalo, da bi naju kdo zamenjal za dva nora otročička, res no. Če vsemu temu ne verjameš, ti nisem jaz kriva. Vprašaj luno ali zvezdo, tisto zvezdo, ki sije vsako noč ravno nad tistim hrastom, pod katerim sva sanjarila. Bog, kako sva bila zatrapana, do onemoglosti. In takrat, ko je bilo temno ko sam vrag, da niti centimetra nisi videl pred sabo, takrat, ko so od samega božjega mrazu čarovnicam popki zmrzovali, ali pa rit kostenela, saj vendar ne morem vedeti, takrat je bilo še le tepo. Kot v pravljici. "Mat, ti tega še nis vidla!" Še zdaj mi prihaja pod nos vonj njegovih mehkih las in sploh. Fant, bilo je kot v nebesih ali kaj jaz vem... Teh nekaj tednov sem hodila kot ne vem kdo. Sploh..., ne vem, kaj, no... skratka - "ženska čist odštekana."

"Prekleta pokrovka! Ta tip te je popolnoma obsedel. Niti pedenj nisi videla pred

sabot! Sploh mi ni jasno, kako si mogla biti tako naivna, tako naivna, slišiš!? Kje si pustila svojo pamet, da si živela samo zanj, da si se celih petindvajsetkrat zaradi njega spričkala z mamo? Poleg tega še osemkrat z očetom. To je strašno. To je grozno. In mama ti tega še zdaj ni odpustila. Nezaslišano..."

Sovražim moške, ki te usujejo do nezavesti.

Trola se je ustavila. Tukaj smo, tukaj živi moj dragi. Srce mi poskoči. Pogledam skozi okno in ga zagledam. Tam je, jupii! Torej je le prišel! Kaj ni včeraj nekaj govoril, da bo šel najbrž kasneje? On pa je sedaj tu... Oh, kako me ima rad, oh, kako ga imam šele jaz rada... Srce mi že drsi v gate, čisto sem zmedena. Od same prekleto živčnosti začnem mencati prste na rokah. Mimo mene se prerivajo neki ljudje, ki jih sploh ne opazim. Bedasto začnem nekaj pogledovati na uro, pa ne zato, da bi hotela vedeti, koliko je ura, ampak kar tako, brez veze, iz same živčnosti ali kaj jaz vem. "Prosto?" Sploh ne registriram. Zdi se mi, da sem v tem trenutku prekleto odsotna. "Imaš prosto?" Končno uštekam. Pogledam gor in odkimam. "Shit!" zaslišim, ampak me sploh ne gane. Zgrabim "taško" in jo vržem na prost sedež poleg sebe. Pod majico tolče ko sam vrag, sploh ni za nehat. Končno se primaje "moj dvometraš". Ja, skoraj, no. Hvala Bogu! Odmaknem aktovko. Pozdravi, sede in nič ne reče. Pogledam ga. Hmm... nekam čuden je danes... Ga že naravnjam na "ta prave strune!" Sprašujem ga nekaj čisto vsakdanjega - o pasji hrani ali nekaj podobnega, vendar "shit", ne vžge. Še vedno sedi kot nekakšna nepremičnina ali kaj jaz vem. To me malce ujezi, zato utihnem. Ko trola ustavi, vstane in kar odide. Mene pa pusti tam, kot kako nebogljen bitje. Tudi to me čisto usuje. Stopim s trole na pločnik... ops "Oprostite, gospa!" Vsebina cekarja se raztrese po tleh. Pomagam ženski pobirati nekakšno zelenjavo, v bistvu en sam peteršilj vse povsod po tleh... To me do konca dotolče. Vsaj enkrat v prekletem življenju se človeku zgodi, da posvečajo pozornost samo njemu... Pogledam proti stopnicam. Tam nekje stoji in videti je, kot da me čaka ali nekaj takega. Kako je nesramen. Lahko bi mi prišel pomagat pobirati zelene lističe peteršilja... No, kakorkoli že..., sicer bo pa že še slišal... Stopim do njega in že odprem usta, da bi ga nahrnila, no, ja, nekaj takega. Takrat dvigne pred mano mezinec svoje desne roke. Na njem zagledam svoj prstan. Hudiča, kaj je zdaj to? Saj bi ga vendar moral imeti obešenega navenžici?! Pogledam rinko, nato še njega. Čisto nič mi ni jasno. Še usta sem pozabila zapreti. Zdaj se spomnim in jih zaprem. "Vračam, kar ni mojega," reče in me tako grdo pogleda, da mi kar obrvi skupaj potegne. Res grdo. Takega ga ne poznam. Vzamem prstan in ga nataknem na svoje staro mesto. Začnem se smejati. Tale moj pobič ima pa res dobre "fore." Ha-ha-ha. Ogledujem svoj prstan na starem mestu. No, ja, kakšnega boljšega

bi pa že lahko imela! Sicer pa... moj dragi... on bi mi lahko kakšnega kupil... Pogledam gor, da bi ga vprašala, zakaj mi ga je dal. Izginil je, ni ga več tukaj. Stegujem pogled kot ena smotana žirafa in tam nekje daleč je že. "Resnica je kruta!" se zareži in izgine za vrati lokala.

To, kar sem ti tamle zgoraj opisala, me je malce potrla, tako da sem za kakšnih šest metrov zdrsnila v globino. Me je malce usulo, pa ne preveč. Prekleta hitro sem se, kako se že temu reče - soočila z resnico ali nekaj podobnega. Kakorkoli že, s samomorom nisem poskušala, čeprav bi tisto jutro, ko sem, ne vem, kako, prilezla v razred, ki je bil na žalost v tretjem "štuku", najraje skočila skozi prekleta okno. In prav to bi bila tudi storila, ko bi bila prepričana, da me bo kdo pokril, ko bom pristala tam dole.

JETI

STEZICE

GLASILO GIMNAZIJE V NOVEM MESTU

letnik 1991/92, 3. številka

- Mentorstvo:** prof. Natalija Petakovič in Marjan Bauer, vodja
novinarske delavnice
- Lektorstvo:** prof. Natalija Petakovič
- Tipkanje:** Profit Novo mesto
- Oblikovanje:** Aleksander Unetič
- Uredništvo:** člani novinarske delavnice

Študijski oddelek

STEZICE

II 16756/1991/1992

377(497.12)(05)



199706708,3

KNJIŽNICA M. JARCA, NOVO MESTO

COBISS



KRK

tovarna zdravil, p.o.
NOVO MESTO



labod

TOVARNA OBLAČIL NOVO MESTO

TISKARSTVO OPARA

Mali Slatnik 48, Novo mesto

Tel./Fax: 068/27-446